

JOHN GRISHAM

Pojkarna från Biloxi

ÖVERSÄTTNING KJELL WALTMAN

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

AV JOHN GRISHAM HAR TIDIGARE UTGIVITS:

Firman, 1992	Den oskyldige mannen, 2006
Pelikanfallet, 1993	Den samvetslöse, 2008
Juryn, 1994	Utpressningen, 2009
Klienten, 1994	Bekännelsen, 2011
Dödscellen, 1995	Processen, 2012
Regnmakaren, 1996	Svindlaren, 2013
De utvalda, 1996	I mullbärsträdets skugga, 2014
Partners, 1997	Gray Mountain, 2015
Försvararen, 1998	Advokaten, 2016
Testamentet, 1999	Visselblåsaren, 2017
Brödraskapet, 2000	Camino Island, 2018
Det målade huset, 2001	Rooster Bar, 2019
Domarens brev, 2002	Sista dagen, 2020
Julfritt, 2002	Vindarna på Camino Island, 2021
Uppgörelsen, 2003	Väktarna, 2021
Domen, 2004	Tid för barmhärtighet, 2022
Coachen, 2004	Domarens lista, 2023
Agenten, 2005	

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-080017-8

COPYRIGHT © Belfry Holdings, Inc, 2022

ORIGINALET TITEL *The Boys from Biloxi*

ÖVERSÄTTNING Kjell Waltman

OMSLAG Sofia Scheutz

TRYCK ScandBook, EU 2024

DEL ETT

POJKARNA

KAPITEL 1

För hundra år sedan var Biloxi ett livligt semester- och fiske-samhälle på Golfkusten. Av dess tolv tusen invånare arbetade vissa på skeppsvarven, andra på hotellen och restaurangerna, men de allra flesta fick sin utkomst från havet och dess rikliga tillgång på fisk och skaldjur. Arbetarna var invandrare från Östeuropa, de flesta från Kroatien, där deras anfäder i århundraden hade bedrivit fiske i Adriatiska havet. Männen arbetade ombord på skonarna och trålarna som skördade fisk och skaldjur i Mexikanska golfen medan kvinnorna och barnen öppnade ostron och packade räkor för tio cent i timmen. I området som kallades Back Bay låg fyrtio konservfabriker sida vid sida. År 1925 försåg Biloxi resten av landet med tjugo miljoner ton skaldjur. Efterfrågan var så stor, och tillgången så riklig, att staden vid det laget kunde skryta med att den var "Världens främsta skaldjursstad".

Invandrarna bodde som regel på Point Cadet, en udde i östra utkanten av Biloxi, alldeles runt hörnet från Mexikanska golfens stränder, och deras bostäder utgjordes antingen av baracker eller så kallade *shotgun houses* – de enkla, långsmala små envåningshus med rum i fil som var vanliga över hela amerikanska södern. Föräldrarna, liksom far- och morföräldrarna, var inte bara kroater utan också polacker, ungrare och tjeckoslovaker, och de hade snabbt anammat det nya landets seder och bruk. Barnen lärde sig engelska, som de i sin tur lärde sina föräldrar, och i hemmet talade man sällan sitt gamla modersmål. De flesta efternamnen, som hade varit omöjliga att uttala för tulltjänstemännen i Port of New Orleans eller

på Ellis Island, hade modifierats och amerikaniserats. På begravningsplatserna i Biloxi fanns det gravvårdar med namn som Jurkovich, Horvat, Conovich, Kasich, Rodak, Babbich och Peranich. De var utspridda och uppblandade med namn som Smith, Brown, O'Keefe, Mattina och Bellande. Invandrarna var begripligt nog benägna att hålla samman och skydda den egna gemenskapen, men i andra generationen hade man börjat gifta in sig i såväl de tidiga franska familjerna som i alla möjliga anglosaxiska släkter.

Rusdrycksförbudet var fortfarande i kraft, och i hela djupa Södern förde de flesta rättfärdiga baptister och metodister en torrlagd tillvaro. Men längs kusten såg den katolska befolkningen, som var av europeisk härkomst, med ogillande på nykterheten. I själva verket hade Biloxi, trots det artonde tillägget, aldrig varit helt torrlagt. År 1920, då förbudet mot rusdrycker svepte över landet, lade man i Biloxi knappt märke till det. Stadens barer, syltor, hak, kvarterskrogar och exklusiva nattklubbar höll inte bara öppet utan blomstrade. Eftersom spriten var allmänt tillgänglig och ingen, i synnerhet inte polisen, brydde sig om detta, fanns det inget behov av några lönnkrogar. Biloxi blev följaktligen ett omtyckt resmål för törstiga sydstatsbor. Om man till detta fogade den lockelse som stränderna, fisk- och skaldjursrätterna, det tempererade klimatet och de fina hotellen utövade, så var det inte att undra på att turismen frodades. För hundra år sedan blev Golfkusten känd som "de fattigas Riviera".

Okontrollerad osedlighet visade sig som vanligt vara smittsam. Hasardspel sällade sig till dryckenskapen som en av de mer omtyckta olagliga aktiviteterna. Improviserade kasinon slog upp i barer och klubbar. Poker, blackjack och tärning spelades öppet och förekom överallt. I lobbyn till de fashionabla hotellen stod, i flagrant likgiltighet inför lagen, rader med enarmade banditer.

Bordeller hade alltid funnits men hållits undanskymda.

Inte i Biloxi. Där fanns de i överflöd och betjänade inte bara sina trogna torskar utan även poliser och politiker. Många återfanns i samma byggnader som barerna och spelborden, så att nöjeslystna unga män inte i onödan skulle behöva förflytta sig från en lokal till en annan.

Marijuana och heroin förekom visserligen inte lika öppet som sex och sprit, men narkotika var alltid lätt att få tag i, särskilt på danssalonger och i cocktailbarer.

Journalister hade ofta svårt att förstå hur alla dessa olagligheter kunde vara så öppet accepterade i en så stockkonservativ delstat. De skrev artiklar om den hejdlösa osedligheten i Biloxi, men ingenting förändrades. Ingen i myndighetsställning verkade bry sig. Den övervägande inställningen var helt enkelt: "Det är ju Biloxi." Politikerna rasade i sitt korståg mot brottsligheten, och prästerna dundrade i predikstolarna, men de ansträngde sig aldrig riktigt för att "rensa upp Golfkusten".

Det största hindret som mötte alla reformförsök var den långvariga korrruptionen bland polisen och de folkvalda ämbetsmännen. Poliser och vicesheriffer var lågavlönade och tog mer än gärna emot en hacka för att blunda. Lokalpolitikerna var lätta att muta och levde gott. Alla tjänade pengar och alla hade roligt, så varför förstöra något som gynnade alla? Det var ingen som tvingade den som ville dricka och spela att komma till Biloxi. Om man inte gillade osedligheten där kunde man åka hem eller bege sig till New Orleans. Men valde man att spendera sina pengar i Biloxi, då kunde man räkna med att inte besväras av polisen.

Brottsligheten fick ett rejält uppsving år 1941, då amerikanska arméns flygvapen uppförde en stor utbildningsbas på en fastighet som en gång i tiden hade rymt Biloxi Country Club. Basen döptes till Keesler Army Airfield, efter en av Mississippis hjältar i första världskriget, och namnet kom att bli synonymt med de okynnesfasoner som uppvisades av alla de tusentals soldater som förberedde sig inför kriget. Antalet

barer, kasinon, bordeller och stripteaseklubbar ökade dramatiskt. Liksom brottsligheten. Polisen överöstes med klagomål från soldaterna: riggade enarmade banditer, manipulerade rouletter, fuskande croupierer, utspädda drinkar och långfingrade prostituerade. Slagsmål, misshandlade flickor och krossade fönster och whiskyflaskor hörde till vanligheterna, men eftersom ägarna tjänade pengar klagade de inte särskilt mycket. Polisen skyddade som vanligt den som betalade dem, och soldaterna åkte i skytteltrafik in i och ut ur häktena. Över en halv miljon soldater passerade genom Keesler på sin väg till Europa och Stillahavsområdet, och längre fram även till Korea och Vietnam.

Biloxis osedlighet blev så lönsam att den givetvis lockade till sig den undre världens vanliga utbud: yrkesbrottslingar, laglösa, hembrännare, smugglare, bondfångare, torpeder, hallickar, gorillor och en mer maktlysten klass av gangsterkungar.

I slutet av 1950-talet slog sig en gren av den löst sammanfogade liga av våldsamma gangsters som gick under namnet Dixiemaffian ner i Biloxi, där man tänkte staka ut sitt revir och ta över en del av den lönsamma osedligheten. Det hade förekommit avundsjuka bland klubbägarna redan innan Dixiemaffian dök upp, men eftersom alla tjänade pengar hade allt varit frid och fröjd. Det hade visserligen förekommit ett eller annat mord och sedvanliga hotelser, men ingen grupp hade gjort några riktiga ansträngningar att ta över staden.

Förutom de högtflygande planerna och våldet hade Dixiemaffian föga gemensamt med den verkliga maffian, Cosa Nostra. Den var ingen familj, och det rādde följaktligen ingen större inbördes lojalitet. Medlemmarna – och inom FBI var man aldrig riktigt säker på vilka som var medlemmar eller som bara påstod sig vara det – utgjordes av en lös samling missanpassade och egensinniga ligister som föredrog brottslighet framför hederligt arbete. Det fanns ingen etablerad organisation eller hierarki. Ingen *don* högst upp och gorillor längst

ner, med diverse skurkar på mellannivå däremellan. Med tiden lyckades en klubbägare konsolidera sina besittningar och få större inflytande. Han blev "Bossen".

Vad Dixiemaffian hade var dock en benägenhet för våld som ofta slog FBI med häpnad. Under sin historia, efterhand som den växte fram och banade sig väg söderut till Golfkusten, lämnade den efter sig ett häpnadsväckande antal lik, och praktiskt taget inga av mordena blev någonsin uppklarade. Den bedrev sin verksamhet utifrån en enda regel, en benhård blodsed som var huggen i sten: "I skolen icke tjalla för snuten." Den som gjorde det påträffades antingen i något dike eller återfanns aldrig överhuvudtaget. Enligt ryktet lär vissa räkträlare ha sänkt nedtyngda lik i Mississippisundets djupa, varma vatten, tjugo distansminuter utanför kusten.

Trots sitt rykte om laglöshet kontrollerades brottsligheten i Biloxi av ägarna och övervakades noga av polisen. Med tiden kom osedligheten att i stort sett koncentreras till en enda huvudsaklig stadsdel: den en och en halv kilometer långa sträcka av Highway 90 som löpte längs stranden och som gick under namnet "The Strip". Den var kantad med kasinon, barer och bordeller och kunde lätt nonchaleras av de laglydiga medborgarna. Bortom den kunde man föra en trygg och normal tillvaro. Om man ville göra stan osäker, då var det bara att bege sig till The Strip. Om man inte ville det, då var det bara att hålla sig borta därifrån. Biloxi blomstrade tack vare sitt fiske, sin skeppsbyggnad, sin turism och sin byggbransch samt en respektingivande arbetsmoral som underblåstes av invandrarna och deras drömmar om ett bättre liv. Staden byggde skolor, sjukhus, kyrkor, vägar, broar, havsvallar, parker, rekreatiönsanläggningar och allt annat som behövdes för att förbättra invånarnas liv.

KAPITEL 2

Rivaliteten började som en vänskap mellan två pojkar som hade mycket gemensamt. Båda var tredje generationens amerikaner, sonsöner till kroatiska invandrare, och båda var födda och uppvuxna på ”The Point”, som Point Cadet kallades. Deras respektive familj bodde två gator från varandra. Pojkarnas föräldrar kände varandra väl, liksom far- och morföräldrarna. Pojkarna gick i samma katolska kyrka, i samma skolor, lekte på samma gator, grusplaner och stränder, och på loja veckoslut fiskade de tillsammans med sina fäder i Mexikanska golfen. De var födda med en månads mellanrum 1948, båda söner till unga krigsveteraner som hade gift sig och bildat familj.

Anfädernas idrotter från Gamla världen hade föga betydelse i Biloxi. Grusplaner och ungdomsplaner var avsedda för baseboll och inget annat. Liksom alla andra pojkar på The Point började de kasta och slå inte långt efter det att de hade lärt sig gå, och när de var åtta år tog de stolt på sig sina första lagställ. Som tioåringar hade man börjat lägga märke till och prata om dem.

Den tjugoåtta dagar äldre Keith Rudy var en obehärskad vänsterhänt kastare, vars hårda men oberäknliga bollar skrämde livet ur slagmännen. Som slagman slog han även från vänster, och när han inte befann sig på kastarkullen kunde man hitta honom var som helst där tränaren ville ha honom: andra eller tredje bas på ytterfältet. Eftersom det inte fanns några handskar för vänsterhänta stoppare hade han lärt sig att ta emot, stoppa och kasta med höger hand.

Hugh Malco var en högerhänt kastare, vars bollar var ännu

hårdare och betydligt mer träffsäkra. På tretton och en halv meters håll var han skräckinjagande att möta, och de flesta tio-åriga slagmän föredrog att hålla sig undan på avbytarbänken. En tränare övertalade honom att slå från vänster utifrån det vanliga logiska antagandet att de flesta kastare i den åldern var högerhänta. Babe Ruth slog från vänster, liksom Lou Gehrig och Stan Musial. Mickey Mantle kunde förstås klippa till från båda håll, men han var en yankee. Hugh lyssnade, för han var lätt att lära upp och ivrig att vinna.

Baseboll var hela deras värld, och det varma vädret längs Golfkusten gjorde att de kunde spela nästan hela året om. Lagen i knatteligan valdes ut i slutet av februari och började spela matcher i mitten av mars: två matcher i veckan i minst tolv veckor. När den vanliga säsongen var över, i och med stadsmästerskapen, började man spela baseboll på allvar, i och med allstarmatcherna. Biloxi dominerade delstatsslutspelen och förväntades gå vidare till regionturneringen. Ännu hade inget lag lyckats ta sig till Williamsport för den stora matchen, men varje år var optimismen lika stor.

Församlingen var viktig, åtminstone för föräldrarna och far- och morföräldrarna, men för pojkarna var Saint Louis Cardinals den verkliga institutionen. I djupa Söderns juniorliga fanns inga proffslag. KMOX, en radiostation i Saint Louis, sände alla matcher kommenterade av Harry Caray och Jack Buck, och pojkarna var väl förtrogna med alla spelarna i Saint Louis Cardinals – positioner, statistik, hemstäder, starka och svaga sidor. De lyssnade till varenda match, klippte ut varenda statistikruta ur *Gulf Coast Register* och ägnade sedan timtal åt att på grusplanerna återskapa varenda inning. Varenda cent som kunde undvaras sparades för att kunna köpa basebollkort, och att byta kort var ingen lek. Topps var det mest omtyckta märket, främst därför att deras bubbelgum varade längre.

Under sommarloven fylldes gatorna på The Point med ungar som spelade corkball, kickball, Willie ball och en

massa andra basebollvarianter. De äldre pojkarna lade beslag på grusplanerna och på knatteligans planer, där de valde ut lagmedlemmar och spelade i timtal. Stora dagar gick de hem och tvättade av sig, åt något, vilade sina uttröttade armar och ben, tog på sig lagställ och skyndade tillbaka till planerna för riktiga matcher som lockade släktingar och vänner i stora skaror. Sent på eftermiddagarna och tidigt på kvällarna spelade pojkarna hårt i lampskenet och utväxlade godmodiga ord tvärsöver basebollplanen. De gladdes åt sina fans jubel och skällde obarmhärtigt ut varandra. Ett misstag förde med sig en lavin av protestvisslingar. En homerun fick motståndarlaget att tystna. En hård kastare på kastarkullen fick ett mörkt moln att lägga sig över det andra laget. En felaktig dom från en domare fick inte ifrågasättas, åtminstone inte av spelarna, men deras fans hade inga hämningar. Och överallt – på läktarna, på parkeringsplatserna och till och med på avbytarbänkarna – fortsatte KMOX:s senaste direktsändning att dåna ur de burkiga transistorapparaterna, och alla visste hur Saint Louis Cardinals låg till.

När Keith och Hugh var tolv hade de en magisk säsong. Keith spelade för ett lag som sponsrades av DeJean Packing. Hugh spelade för ett som sponsrades av Shorty's Shell. De dominerade säsongen, och inget av lagen förlorade mer än en enda gång mot det andra, med en enda homerun. En myntsingling ledde till att DeJean Packing gick vidare till stadsmästerskapen, där de slaktade ett lag från West Biloxi. Keith, som var kastare i alla matchens sex innings, gav upp två slag, klarade fyra "walks" och gjorde två homeruns. Han och Hugh valdes enhälligt ut till Biloxi Allstars och blev för första gången officiellt lagkamrater, även om de hade spelat ihop i otaliga matcher på grusplanen.

Med Hugh som fyra av från höger och med Keith som inlagade skräck i slagmännen från vänster blev Biloxi en klar favorit som vinnare i ett nytt delstatsmästerskap. Efter en

veckas träning lastade tränarna in laget i tre pickuper inför den tjugo minuter långa bilfärden västerut längs Highway 90 till delstatsturneringen i Gulfport. Hundratals fans följde efter i en stöjig karavan.

Turneringen dominerades av lag från delstatens södra del: Biloxi, Gulfport, Pascagoula, Pass Christian och Hattiesburg. I första matchen mot Vicksburg lyckades Keith med konststycket att inte ge motståndarlaget möjlighet till en enda hit, och Hugh tog hem en grand slam. I andra matchen upprepade Hugh bedriften, och Keith gjorde två homeruns. I fem matcher kammade Biloxi hem trettiosex homeruns, gav bara upp fyra och lämnade turneringen som delstatsmästare. Staden firade och ordnade en fest åt pojkarna innan man skickade iväg dem till Pensacola. Att tävla på nästa nivå var något helt annat, för nu väntade lagen från Florida.

Inget gjorde pojkarna så upprymda som att vara på turné, med motell, simbassänger och restaurangbesök. Hugh och Keith delade rum, och när tränarna utsåg dem båda till lagkaptener var de lagets obestridda ledare. De var oskiljaktiga, på och utanför planen, och alla aktiviteter kretsade kring dem. På planen tävlade de hårt och anförde hejaklacken, uppmunttrade alltid de andra att spela intelligent, lyssna till tränarna, lägga misstagen bakom sig och analysera matchen. Utanför planen anordnade de lagmöten, ledde busstrecken, godkände smeknamnen, bestämde vilka filmer man skulle se och vilka restauranger man skulle gå på samt stöttade lagkamraterna på avbytarbänken.

I första matchen gav Hugh upp fyra hits, och Biloxi slog ett team från Mobile, Alabamas delstatsmästare. I andra var Keith vildare än någonsin och klarade åtta walks innan han togs ur spel i fjärde inningen; Biloxi förlorade mot ett lag från Jacksonville med tre runs. Två dagar senare tog ett lag från Tampa hem fyra homeruns från Hugh under andra halvan av sjätte inningen och kammade hem vinsten.

Säsongen var över. Drömmen om att spela i knatteligans World Series i Williamsport hade återigen krossats av Florida. Laget drog sig tillbaka till motellet för att slicka sina sår, men det dröjde inte länge förrän pojkarna plaskade omkring i simbassängen och försökte fånga några äldre bikiniklädda flickors uppmärksamhet.

Deras föräldrar satt bredvid simbassängen och såg på, medan de njöt av sina cocktails under parasollen. En lång säsong var äntligen över, och de var ivriga att komma hem och avsluta sommaren utan att behöva ägna varenda dag åt basebollträning. Nästan alla föräldrarna var där tillsammans med släktingar och några inbitna fans från Biloxi. Somliga var nära vänner, andra bara bekanta. De flesta kom från The Point och kände varandra väl, och i den gruppen fanns det sprickor i solidariteten.

Hughs föräldrar Lance och Carmen Malco kände sig lite bortstötta, och det av goda skäl.

KAPITEL 3

När Hughes farfar lämnade fartyget i New Orleans år 1912 var han sexton år gammal och kunde nästan ingen engelska. Han kunde säga "Biloxi", och det var det enda tulltjänstemannen behövde höra. Fartygen var fulla av östeuropéer, många med släktingar längs Mississippikusten, och tullen var angelägen om att skicka dem vidare och få iväg dem någon annanstans. Biloxi var en populär destination.

Hemma i Kroatien hette ynglingen Goran Maljoković, ett namn som utgjorde en utmaning för vilken tulltjänsteman som helst. Somliga var tålmodiga och lade ner stor möda på att anteckna de rätta namnen. Andra hade bråttom, saknade tålmod eller var likgiltiga, eller också tyckte de kanske att de gjorde invandrarna en tjänst genom att döpa om dem till något som lättare skulle passa in i det nya landet. I rättvisans namn bör man tillägga att vissa av namnen från "det gamla landet" var svåra att uttala för engelsktalande. New Orleans och Golfkusten hade en rik historia som dominerades av fransmän och spanjorer, och under 1800-talet hade deras språk lätt smält samman med engelskan. Men de konsonanttyngda slaviska språken var något helt annat.

I vilket fall som helst blev Goran Maljoković nu Aaron Malco, en identitet som han motvilligt anammade, eftersom han inte hade något annat val. Beväpnad med nya dokument skyndade han sig upp till Biloxi, där en släkting ordnade ett rum i en barack och ett jobb med att öppna ostron på en "ostronbar". I likhet med sina landsmän drog han sig nödtorftigt fram genom att arbeta så mycket och så hårt som möjligt, och han

lyckades lägga undan lite pengar. Efter två år hittade han ett bättre jobb med att bygga skonare på ett skeppsvarv i Back Bay i Biloxi. Arbetet var bättre betalt men fysiskt krävande. Aaron, som nu var fullvuxen, var över en och åttio lång, bred över axlarna och kunde ensam lyfta massiva plankor som i vanliga fall hade krävt två eller tre män. Han gjorde sig omtyckt av cheferna och fick ett eget arbetslag, vilket förde med sig en löneförhöjning. Som nittonåring tjänade han femtio cent i timmen, vilket var topplönen, och han arbetade så många timmar som företaget lät honom.

När Aaron var tjugo gifte han sig med Lida Simonovich, en sjuttonårig kroatisk flicka som hade haft den goda turen att födas i USA. Hennes mamma hade nedkommit med barnet två månader efter det att hon och fadern anlät med fartyget från Europa. Lida arbetade på en konserverfabrik, och på fritiden hjälpte hon sin mamma, som var sömmerska. De unga tu flyttade in i ett shotgun-hus som de hyrde på The Point, där de var omgivna av släkt och vänner, alla från det gamla landet.

Åtta månader efter bröllopet krossades deras drömmar när Aaron föll från en ställning. Arm- och benbrotten skulle läka, men de hoptryckta kotorna i ländryggen gjorde honom näst intill förlamad. I flera månader återhämtade han sig hemma och återfick långsamt sin förmåga att gå. Med maken arbetslös överlevde paret tack vare det oupphörliga stödet från släktingar och grannar. Det fanns gott om mat, hyran betalades och församlingsprästen, fader Herbert, tittade varje dag in för att be, både på engelska och kroatiska. Med hjälp av en promenadkäpp, som Aaron trots sina heroiska ansträngningar aldrig helt skulle sluta använda, tog han sig an den svåra uppgiften att söka arbete.

En avlägsen släkting ägde en av de tre speceributikerna på The Point. Han tyckte synd om Aaron och erbjöd honom ett jobb med att sopa golv, arbeta i lagret och så småningom sköta kassaapparaten. Det dröjde inte länge förrän Aaron blev

föreståndare för butiken, och omsättningen ökade. Han kände alla kunder, deras barn och far- och morföräldrar, och han gjorde allt för att hjälpa den som var i trångmål. Han förbättrade kvaliteten på varorna, slutade köpa in sådant som sålde dåligt och byggde ut butiken. Till och med efter stängningsdags hämtade han varor åt kunderna och körde hem dem till dem på en gammal budcykel. Med Aaron som föreståndare bestämde sig chefen för att öppna en manufakturhandel två kvarter därifrån.

Aaron såg en möjlighet till en ny utbyggnad. Han övertalade chefen att hyra grannhuset och inrätta en bar. Året var 1920, landet var i klorna på rusdrycksförbudet och Biloxis katolska invandrare var törstigare än någonsin. Aaron träffade en överenskommelse med en lokal spritsmugglare och fyllde baren med ett imponerande utbud av olika ölsorter, av vilka några till och med kom från Europa, och ett halvdussin populära irländska whiskysorter.

I gryningen varje morgon öppnade han speceributiken och serverade fiskarna och konserverfabriksarbetarna starkt kaffe och kroatiska bakverk. Sent på kvällarna bakade Lida en plåt med *kroštule*, friterade bakverk täckta med pudersocker, och de blev enormt populära bland de tidiga morgongästerna. På morgnarna ilade Aaron omkring med sin käpp och skötte kassadisen, skar upp pålägg, såg till att hyllorna var fulla med varor, sopade golv och tillgodosåg kundernas alla behov. Sent på eftermiddagarna öppnade han baren och hälsade stamgästerna välkomna. När han inte var upptagen med att servera skyndade han tillbaka till butiken, som han stängde efter kvällens sista kund, vilket brukade vara vid sjusnåret. Resten av kvällen tillbringade han bakom bardisen, där han såg till att gästernas glas var fyllda, utväxlade godmodiga förolämpningar med vänner, skämtade och skvallrade. Han brukade stänga runt elva, när arbetarna i sista skiftet från konserverfabrikerna gav upp och gick hem.

År 1922 fick Lida och Aaron sitt första barn, en son som de välsignade med det passande amerikanska namnet Lance. Inte långt därefter följde en dotter och ytterligare en son. Det blev trångt i deras lilla hus, och Aaron övertalade sin chef att låta honom hyra den orenoverade våningen ovanför baren och speceributiken. Familjen flyttade in medan ett snickarlag reste väggar och byggde ett kök. Aarons sextontimmarsdagar blev ännu längre. Lida slutade arbeta för att i stället ta hand om familjen och hjälpa till i speceributiken.

År 1925 gick chefen plötsligt bort i en hjärtinfarkt. Aaron ogillade änkan och såg ingen framtid i att vara under tummen på henne. Han övertalade henne att sälja baren och speceributiken till honom, och mot tusen dollar kontant och en revers på resten blev han ägare. Efter två år var skulden gäldad, och Aaron öppnade en ny bar i västra delen av The Point. Med två populära barer och en välbesökt speceributik blev familjen Malco mer välbeställd än de flesta invandrarfamiljer, men det var inget de visade utåt. De arbetade hårdare än någonsin, sparade sina pengar, bodde kvar i samma lägenhet på övervåningen och fortsatte att leva som måttfulla och sparsamma invandrare. De var snabba att hjälpa andra, och Aaron lät ofta sina vänner låna mindre penningssummor när bankerna hade vägrat göra det. De var givmilda mot församlingen och missade aldrig en högmässa.

Så fort barnen blev gamla nog började de arbeta i butiken. Som sjuåring var Lance redan ett inventarium på The Point, där han cyklade omkring med korgen full av varor och gjorde hemleveranser. Tio år gammal lät han kalla ölflaskor glida iväg över bardisken och höll ögonen på gästerna.

Aaron hade i början av sin affärsbana blivit vittne till hasardspelets mörkare sidor och ville inte ha något med det att göra. Han valde att inte tillåta vare sig kort- eller tärningsspel i något av de inre rummen, och det var inte bara därför att det var olagligt. Frestelsen fanns dock alltid hos gästerna,

och några av dem klagade, men han förblev ståndaktig. Fader Herbert såg på med gillande.

Under trettioalet ledde den stora depressionen till en nedgång i fisk- och skaldjursbranschen, men Biloxi härdade ut bättre än resten av landet. Det fanns fortfarande gott om räkor och ostron, och folk var ju tvungna att äta. Turismen tog en rejäl smäll, men konserverfabrikerna höll igång verksamheten, även om den inte var lika omfattande som tidigare. På The Point blev många arbetslösa och hamnade efter med hyran. Aaron övertog i all tysthet hypotekslånen på många shotgun-hus och blev hyresvärd. Han tog emot skuldsedlar för förfallna hyresinbetalningar och brukade sedan vanligen glömma bort dem. Ingen som bodde i någon av Malcos bostäder blev någonsin vräkt.

När Lance tog examen från Biloxi High School lekte han med tanken att börja på college. Aaron var inte så pigg på det, eftersom sonen behövdes i familjeföretaget. Lance gick några kurser på ett tvåårigt college i närheten och visade sig föga förvånande ha en fallenhet för affärer och ekonomi. Hans lärare uppmuntrade honom att studera vidare på Mississippi Southern College uppe i Hattiesburg, men trots att han närde en dröm om detta var han rädd för att nämna något om det för sin pappa.

Kriget kom emellan, och Lance glömde bort tankarna på att studera vidare. Dagen efter Pearl Harbor gick han in i marinkåren och gav sig för första gången av hemifrån. Han skickades iväg i 1. infanteridivisionen och deltog i hårda strider i Nordafrika. När de allierade år 1944 invaderade Italien var han med i första anfallsvågen under landstigningsföretaget vid Anzio. Eftersom han talade kroatiska skickades han och hundra andra till Östeuropa, där tyskarna var på flykt. I början av år 1945 ankom han till det gamla landet, pappans och anfädernas hemland, och han skrev ett långt brev till Aaron, i vilket han beskrev det krigshärjade landet. Han avslutade med

orden: *Tack, pappa, för att du vågade ge dig av hemifrån och söka dig ett bättre liv i Amerika.* Aaron grät när han läste brevet och lät sedan sina vänner och Lidas familj ta del av det.

Medan de allierade jagade tyskarna västerut deltog Lance i striderna i Ungern och i Polen. Två dagar efter befrielsen av Auschwitz gick han och hans pluton omkring på dess jordvägar och såg med vantrogen häpnad på medan hundratals utmärklade lik begravdes i massgravar. Tre månader efter Tysklands kapitulation återvände Lance till Biloxi, oskadd men med minnen som var så hemska att han lovade sig själv att glömma dem.

År 1947 gifte han sig med Carmen Coscia, en italiensk flicka som han hade lärt känna i high school. I bröllopspresent gav Aaron dem ett hus i ett nytt område på The Point, där man byggde finare bostäder avsedda för krigsveteraner. Lance tog naturligtvis över sin roll i Aarons verksamheter och lade kriget bakom sig. Men han var rastlös och uttråkad av speceributiken och barerna. Han hade framåtanda och ville tjäna stora pengar genom hasardspel. Aaron var fortfarande bestämt emot detta, och de hade sina meningsskiljaktigheter.

Tretton månader efter bröllopet födde Carmen Hugh, och den nya generationen gjorde familjen extatisk. Barn föddes överallt på The Point, och den strida strömmen av dop höll fader Herbert fullt upptagen. De nybildade familjerna växte, och de äldre firade. Tillvaron på The Point hade aldrig varit bättre.

Biloxi blomstrade igen, och fisk- och skaldjursbranschen var livaktigare än någonsin. Längs stränderna byggdes lyxhotell i takt med att turisterna återvände. Flygvapnet bestämde sig för att behålla Keesler som en utbildningsbas, vilket garanterade en strid ström av unga soldater som ville roa sig. Fler barer, kasinon och bordeller öppnades, och The Strip blev livligare än någonsin. I enlighet med sedvanligt bruk tog polisen och politikerna emot sina mutor och blundade. När Broadwater

Beach, ett hotell i art deco-stil, öppnade var lobbyn full med rader av alldeles nya enarmade banditer som man hade köpt av en mellanhand i Las Vegas, och de var fortfarande fullkomligt olagliga.

Som nybliven far lade Lance band på sina ambitioner på att kasta sig djupare in i osedlighetsbranschen. Dessutom var det fortfarande Aaron som bestämde, och han var noga med sitt rykte. Familjeföretaget ändrades dramatiskt 1950, då han fick lunginflammation och plötsligt avled i en ålder av femtiofyra år. Han efterlämnade inget testamente, och följaktligen delades hans tillgångar i fyra likvärdiga delar som tillföll Lida och de tre barnen. Lida, som var alldeles utom sig, gled in i en lång, tärande period av depression. Lance och hans båda syskon grälade om familjens fastigheter, och det uppstod en allvarlig klyfta mellan dem. Till moderns stora sorg fortsatte de att käbbla i årtal. När hennes hälsa blev allt sämre övertalade Lance, som var hennes förstfödde och alltid hade varit hennes gunstling, henne att underteckna ett testamente som gav honom kontroll över tillgångarna. Detta höll man tyst om till efter hennes död. När hans syster och bror läste testamentet hotade de med att väcka klandertalan, men Lance bilade tvisten genom att erbjuda var och en femtusen dollar i kontanter. Hans bror tog pengarna och lämnade Golfkusten. Hans syster gifte sig med en läkare och flyttade till New Orleans.

Trots familjedramat och den accepterade uppfattningen att Lance hade lyckats utmanövrera sina syskon fortsatte han och Carmen att åtnjuta gott anseende på The Point. De hade en blygsam bostad, trots att de hade råd med bättre, och de var aktiva och generösa. De var de största bidragsgivarna till Saint Michael's Church och dess program för uppsökande verksamhet, och de underlät aldrig att hjälpa dem som var mindre lyckligt lottade. Somliga betraktade honom till och med beundrande som den intelligentare i familjen Malco, en man som var beredd att jobba hårt för sina pengar.

Utanför The Point gav emellertid Lance efter för sina ambitioner. Som passiv delägare köpte han en nattklubb och förvandlade hälften av den till ett kasino. Den andra hälften var en bar med utspädda drinkar som såldes till överpris som soldaterna dock var mer än glada att betala, särskilt när de serverades av lättklädda, söta servitriser. Rummen på övervåningen hyrdes ut per halvtimme. Omsättningen var så god att Lance och hans kompanjon öppnade en ny klubb, som var större och finare. De döpte den till Red Velvet och satte upp en prålig neonskylt, den ljusstarkaste längs Highway 90. Och därmed föddes The Strip.

Carmen slutade arbeta i butiken och blev mamma på heltid. Lance arbetade långa dagar och nätter och var ofta borta, men Carmen höll ihop hemmet och avgudade sina tre barn. Hon ogillade makens spekulationer i den mörkare världen, men de diskuterade sällan hans klubbar. De hade gott om pengar, mer än de flesta på The Point. Att klaga skulle inte ha lett till något. Lance hörde till den gamla skolan, och hans far hade kommit från det gamla landet, där mannen styrde hushållet med järnhand och kvinnan uppfostrade barnen. Carmen accepterade sin roll med dämpat jämnmod.

De kanske lyckligaste stunderna upplevde man i basebollparkerna. Unge Hugh blev som åttaåring en framträdande spelare och blev bättre för varje år som gick. Under den årliga uttagningen hade varenda tränare honom som förstahandsval. När han var tio valdes han ut till ligan för tolvåringar, vilket var sällsynt. Hans enda jämlike var kamraten Keith Rudy.

KAPITEL 4

Klanen Rudy hade funnits på The Point nästan lika länge som släkten Malco. Någonstans bland alla papperen i tullhuset i New Orleans hade *Rudić* blivit till *Rudy*, som visserligen inte var något vanligt amerikanskt namn men som i alla fall var betydligt mer lättsmält än något från Kroatien.

Keiths far, Jesse Rudy, var född 1924 och hade i likhet med alla de andra ungarna vuxit upp bland konserverfabriker och räktrålare. Dagen efter sin artonårsdag hade han gått in vid flottan och skickats i strid i Stillahavsområdet. Hundratals pojkar från The Point var ute i krig, och i den täta gemenskapen bad man otaliga böner. Varje dag var kyrkan fullsatt inför mässan. Brev från soldaterna lästes upp högt för vänner och diskuterades av fäderna över ett glas öl och av mödrarna i syjuntorna. I november 1943 nådde kriget ända hem när familjen Bonovich hörde det knacka på dörren. Harry, en marinkårssoldat, hade stupat på Guadalcanal. Det var The Points första dödsfall, och Harrison Countys fjärde. Grannarna sörjde och hjälpte till på hundra olika sätt, medan krigets himmel var mörkare än någonsin. Två månader senare stupade näste pojke.

Jesse tjänstgjorde på en jagare i Stillahavsflottan. Han sårades under sjöslaget i Leytebukten i oktober 1944, då hans fartyg råkade ut för ett kamikazeanfall. Han hivades upp ur havet med svåra brännskador på båda benen. Två månader senare kom han till flottans sjukhus i San Francisco, där han behandlades av duktiga läkare och där det inte rädde någon brist på söta unga sjuksystrar.

En romans blommade upp, och när han våren 1945 blev utskriven återvände han till Golfkusten med två sköra ben, en persedelpåse med alla sina tillgångar och en nittonårig brud. Agnes var en farmardotter från Kansas som med stor ängslan hade följt med Jesse hem. Hon hade aldrig besökt djupa Södern och hyste alla de vanliga stereotypa föreställningarna: barfota arrendebönder, tandlösa lantisar, grym rasism och så vidare, men hon var vanvettigt kär i Jesse. De hyrde ett hus på The Point och började arbeta. Agnes fick anställning som sjuk-sköterska på Keesler Army Airfield medan Jesse gick från det ena jobbet utan framtidsutsikter till det andra. Hans fysiska begränsningar hindrade honom – till hans stora lättnad – från att ens få ett deltidsjobb ombord på någon räkrållare.

Till Agnes förvåning vande hon sig snabbt vid livet på Golfkusten. Hon älskade den täta gemenskapen i invandrarsamhällena, som förbehållslöst och fördomslöst tog emot henne. Hennes anglo-protestantiska bakgrund avfärdades. Efter åttio år i landet var blandäktenskap vanliga och accepterade i de olika etniska grupperna. Agnes tyckte om danserna och festerna, att dricka lite alkohol ibland och de stora familjesammankomsterna. På landsbygden i Kansas hade tillvaron varit betydligt lugnare ... och torrare.

År 1946 godkände den federala kongressen finansieringen av *GI Bill*, lagförslaget om bekostad utbildning och omskolning av krigsveteraner, och plötsligt hade tusentals unga män råd med högre utbildning. Jesse skrev in sig på ett tvåårigt college och gick alla historiekurser som fanns. Hans dröm var att få undervisa i amerikansk historia i high school. Hans outtalade dröm var att bli en lärd universitetslektor och föreläsa vid något universitet.

Att bilda familj ingick inte i planen, men USA visade sig under efterkrigstiden vara ett fruktbart land. I april 1948 föddes Keith på Keesler, där krigsveteranerna och deras familjer fick gratis sjukvård.

Tjugoåtta dagar senare föddes Hugh Malco i samma sjukhusflygel. Familjerna kände varandra från invandrarklickarna på The Point, och fäderna stod på god fot, även om de inte stod varandra nära.

Fem månader efter det att Keith kom till världen överraskade Jesse och Agnes familjen med nyheten att de skulle resa bort för att studera. I alla fall skulle Jesse göra det. Den närmaste fyraåriga utbildningen fanns vid Mississippi Southern College i Hattiesburg, hundratjugo kilometer längre norrut. De skulle vara borta i ett par år och sedan flytta tillbaka. Han skulle bli den förste i familjen Rudić/Rudy som gick ut college, och hans föräldrar var med all rätt stolta. Jesse och Agnes packade ihop sina tillhörigheter, stuvade in dem och Keith i sin Mercury från 1938 och körde norrut längs Highway 49. De hyrde en liten studentlägenhet på collegeområdet, och inom två dagar hade Agnes fått jobb som sjuksköterska på en läkarmottagning. De pusslade ihop hennes arbetsschema med hans lektioner och lyckades undvika att behöva betala barnvakt åt lille Keith. Jesse gick så många kurser han kunde och klarade av sina studier hur lätt som helst.

Efter två år var han klar, och de övervägde att stanna kvar och låta honom ta en magisterexamen. Men fruktbarhetsfrågan hade dykt upp igen. När Agnes insåg att hon var gravid med barn nummer två bestämde de sig för att collegestudierna var över och att det var dags för Jesse att börja sin yrkesbana. De återvände hem och hyrde ett hus på The Point. När det inte fanns någon ledig tjänst som historielärare på Biloxi High School skyndade sig Jesse att hitta ett jobb med att undervisa niondeklassare i Gulfport i samhällskunskap. Hans första årslön uppgick till tvåtusensjuhundra dollar. Agnes började arbeta som sjuksköterska på Keesler igen, men hon genomled en besvärlig graviditet och tvingades ta ledigt.

Beverly föddes 1950. Jesse och Agnes enades om att två barn fick räcka för ett tag, och de tog familjeplaneringen på

stort allvar. Till slut lyckades han få jobb som historielärare på Gulfport High School och fick därmed också en liten löneförhöjning. Agnes arbetade deltid, och i likhet med de flesta av efterkrigstidens unga par lyckades de med nöd och näppe hålla huvudet över vattenytan medan de drömde om en bättre tillvaro. Trots alla försiktighetsåtgärder gick något på tok, och Agnes blev gravid för tredje gången. Laura kom till världen bara fjorton månader efter Beverly, och över en natt hade huset blivit alldeles för litet. Men Jesses föräldrar bodde bara fyra hus längre bort, och de hade dessutom släktingar som bodde praktiskt taget tvärsöver gatan. När Agnes ibland behövde hjälp eller kanske helt enkelt en liten paus behövde hon bara ge hals, och genast var någon på väg. Kvarterets alla mödrar, mormödrar och farmödrar satte stor ära i att uppfostra varandras barn och barnbarn.

Ett favoritämne, som Jesse och Agnes viskande diskuterade under någon av sina sällsynta lugna stunder, var tanken på att flytta från The Point. Släktens stöd var visserligen viktigt, och de uppskattade det, men det fanns stunder då det kändes lite kvävande. Alla visste vad de gjorde. De hade inget privatliv överhuvudtaget. Om de av någon anledning hoppade över en högmässa kunde de förvänta sig att en hel parad av släktingar och vänner skulle titta in på söndagseftermiddag och förhöra sig om vem som var sjuk. Om något av barnen insjuknade blev det en fråga om liv och död för alla på hela gatan. Bristen på avskildhet var ett stort problem. Bristen på utrymme var ett ännu större. De var redan trångbodda, och det skulle bara bli värre efterhand som barnen växte. Men det skulle inte bli lätt att skaffa sig en större bostad. Med tre små barn kunde Agnes inte längre arbeta, vilket var ett hårt slag, eftersom hon när hon arbetade heltid tjänade mer än Jesse. Hans lön uppgick fortfarande inte till mer än tretusen dollar om året, och löneförhöjningar för skollärare var aldrig något som prioriterades.

Därför drömde de. Och hur svårt det än var så försökte de

i görligaste mån avhålla sig från sexuell umgänge. Ett fjärde barn var inte att tänka på.

Men han kom i alla fall. Den 14 maj 1953 bars Timothy in i ett hus fullt av lyckönskande besökare, av vilka de flesta i tysthet var överens om att fyra fick räcka. Grannarna hade tröttnat på ballonger och tårta.

* * *

Under sitt korta mellanspel som collegestudent, låt vara en gift sådan, hade Jesse bara skaffat sig en enda betydande vän. Felix Perry, som också haft historia som huvudämne, hade dock efter examen plötsligt ändrat inriktning och bestämt sig för att bli advokat. Han var en lysande elev och hade därför inte haft några svårigheter med att komma in på juristutbildningen på University of Mississippi, och efter tre år hade han gått ut som etta i sin årskull. Han hade lyckats få jobb på en fin advokatbyrå i Jackson och uppbar nu en avundsvärd lön.

Han ringde i förväg och sa att han skulle resa till Biloxi i jobbet. Kunde de träffas och äta middag? Med fyra barn som ännu inte var fem år fyllda kunde Jesse inte ens tänka sig att gå ut en kväll, men Agnes insisterade. ”Se bara till att du inte kommer hem och är full”, sa hon och skrattade.

”Och när hände det senast?”

”Aldrig. Ge dig av nu.”

Den ensamstående Felix, som var på besök i staden och hade pengar på fickan, var ute efter att roa sig. På Mary Mahoney’s Old French House åt de gumbo, råa ostron och halstrad röd snapper, som de sköljde ner med en flaska franskt vin. Felix gjorde det klart att han skulle bjuda och sa att han skulle fakturera en klient för middagen. Jesse hade aldrig känt sig så bortskämd. Men efterhand som måltiden fortskred började Jesse irritera sig på den gamle vännens självtillräcklighet. Felix tjänade bra, klädde sig i dyra kostymer, körde en Ford från

1952 och hade en karriär som gick i en brant kurva uppåt utan något slut i sikte. Om sju, åtta år skulle han bli delägare, och det var som att få en jackpot.

”Har du aldrig funderat på juridik?” frågade han. ”Du kan ju inte ägna resten av livet åt att undervisa, eller hur?”

Nej, den saken var klar, men Jesse var inte redo att erkänna det. ”Jag har funderat över mycket på sistone”, sa han. ”Men jag gillar mitt jobb.”

”Det är viktigt, Jesse. Jag är glad för din skull, men jag fattar inte hur ni lärare klarar er ekonomiskt i den här delstaten. Lönen är småpotatis. Fortfarande lägst i hela landet, va?”

Ja, det var den, men det var onödigt av Felix att göra en sådan iakttagelse.

De ägnade halva middagen åt att prata om anställda advokater och delägare, processer och rättegångar, och för Jesse var samtalet på gott och ont. För det första var det lite irriterande att bli påmind om att det alltid skulle innebära en ekonomisk påfrestning att vara lärare, särskilt om man var familjeförsörjare och hade fyra ungar hemma. För det andra, ju mer de pratade, desto mer nyfiken blev Jesse på tanken att bli advokat. Eftersom han redan var trettio år gammal verkade det som en omöjlig utmaning, men han var kanske redo för en sådan.

Felix betalade notan, och så gav de sig ut för att ”göra stan osäker”, som han uttryckte det. Han kom från ett litet, torrlagt county (år 1954 rådde det fortfarande rusdrycksförbud i delstatens samtliga åttiotvå counties) och hade bara hört talas om Biloxis mytomspunna osedlighet. Han ville dricka, spela tärning, titta på stripporna och kanske köpa sig en prostituerad.

Liksom alla andra ungar från Biloxi hade Jesse vuxit upp i en kultur och i en stad där vissa män gillade sådant som var lastbart – hasardspel, prostitution, striptease, whisky – alltsammans olagligt men inte desto mindre accepterat. I början av tonåren hade han smugit till sig cigaretter i biljardsalongerna och öl på vissa barer, men när nyhetens behag väl

hade lagt sig brydde han sig inte längre om sådana otillåtna aktiviteter. Varenda familj kunde berätta om någon ung man med spelskulder eller spritproblem, och varenda mamma föreläste för sina söner om alla de faror som lurade på andra sidan staden. Kvällen innan Jesse gav sig av för att genomgå grundutbildningen och ge sig ut i kriget hade han och några kompisar gjort en rejäl krogrunda och spenderat sina sista dollar på köpta flickor. Vid frukosten följande morgon hade hans mamma inte sagt ett ord om att han hade kommit hem så sent. Han var inte den ende soldat som var bakfull när han tog avsked av sina nära och kära. När han tre år senare kom hem hade han haft med sig en fru, och hans korta sejour av vild ungdom var över. Ibland, en gång i månaden som mest, tog han en snabb öl tillsammans med några vänner efter jobbet. Hans favoritbar var Malco's Grocery, och där såg han ofta Lance blanda drinkar.

Han var inte säker hur Felix hade tänkt "göra stan osäker", men om man ville spela bort sina pengar var Jerry's Truck Stop – en institution längs Highway 90, som var huvudvägen längs Golfkusten – ett säkert kort. För många år sedan hade Jerry faktiskt sålt diesel och servat förbipasserade långtradare. Sedan hade han byggt till en bar bakom matstället och sålt den billigaste sprit som fanns att få längs hela Golfkusten. Lastbilschaffisarna blev överförtjusta och lät ordet gå om att man där kunde få en iskall öl till frukosten. Jerry utvidgade baren och räknade sina pengar ända tills sheriffen upplyste honom om att dryckenskap var oförenligt med bilkörning. Det hade inträffat några olyckor orsakade av berusade lastbilsförare, människor hade dött. Jerry blev tvungen att välja: diesel eller sprit. Han valde det sistnämnda, plockade bort dieselpumparna, byggde om verkstaden till kasino och började ta hand om soldater i stället för långtradarchaffisar. "Truck Stop" blev den mest berömda cocktailbaren i hela Biloxi.

Felix betalade inträdet på en dollar, och så gick de fram

till den långa, blankpolerade bardisken. Han tappade genast hakan när han fick syn på två dansande skönheter som rörde sig runt en stång på ett sätt som han aldrig tidigare hade sett maken till. Inne på klubben var det högljutt, mörkt och rökigt, och färgade strålkastare svepte över dansgolvet. De hittade en plats vid bardisken och antastades genast av två hårt sminkade unga damer i lågt skurna blusar och korta kjolar.

”Ska ni inte bjuda på en drink, grabbar?” frågade den första medan hon pressade in sig mellan dem och sedan körde in tuttern i bröstet på Felix. Den andra lade an på Jesse, som visste hur det brukade gå till.

”Visst”, sa Felix, som var ivrig att bränna lite stålar. ”Vad vill ni ha?”

Jesse kastade en blick på en av de fyra bartendrarna som stod redo att blanda till deras drinkar. Inom loppet av några sekunder dök två grönaktiga cocktails i höga glas upp åt flickorna och två glas med bourbon åt grabbarna.

Den vänskaplige bartenderen, som var angelägen om att stå till tjänst, sa högt: ”Kom ihåg att var fjärde drink är gratis.”

”Wow!” praktiskt taget skrek Felix. Man skulle alltså behöva beställa minst åtta drinkar för att få ekonomin att gå ihop och ha en lyckad helkväll.

De gröna drinkarna var inget annat än sockervatten som serverades med en färggrann cocktailpinne i plast och ett cocktailbär. Så småningom skulle flickorna samla ihop sina cocktailpinnar och gömma undan dem i fickan. När kvällen var över och det blev dags att göra upp skulle de få femtio cent per cocktailpinne, ingenting per timme. Ju fler drinkar de fick kunderna att betala för, desto mer tjänade de. De lokala gästerna visste hur det gick till, och på ett eller annat sätt hade fenomenet fått namnet *B drinking*. Turister och soldater hade ingen aning utan fortsatte att beställa.

Flickorna var söta, och ju yngre, desto bättre. Eftersom det var bra betalt och det fanns få arbetstillfällen för kvinnor i

småstäderna begav de sig till Golfkusten och ett vidlyftigare liv. Det gick många historier om farmarflickor som jobbade hårt i klubbarna några år, sparade sina pengar och återvände hem utan att någon kände till vad de hade ägnat sig åt. De gifte sig med sina gamla pojkvänner från high school och bildade familj.

Felix var med Debbie, en riktig veteran som inte hade några svårigheter med att upptäcka en lättlurad kund, även om detta naturligtvis inte krävde någon större begåvning. Felix sa till Jesse: "Vi ska dansa. Håll ögonen på våra drinkar."

De försvann in i folkmassan. Sherry Ann flyttade sig närmare Jesse, som log och sa: "Du, jag är inte med i leken. Lyckligt gift med fyra ungar. Beklagar."

Hon suckade, log förstående och sa: "Tack för drinken." Inom loppet av några sekunder var hon fullt upptagen med att bearbeta andra ändan av bardisken. Efter några minuters stuffande svepte Felix och Debbie förbi och hämtade sina drinkar. Han viskade högljutt: "Du, vi går en trappa upp. Ge mig en halvtimme, okej?"

"Visst."

Jesse, som plötsligt fann sig sitta ensam vid bardisken och ville undvika ett nytt uppdragsförsök, gick bort till kasinot och strosade igenom det. Han hade visserligen hört rykten om Truck Stops växande popularitet, men mängden spelbord slog honom ändå med häpnad. Enarmade banditer kantade väggarna. På ena sidan stod roulett- och tärningsbord, på den andra poker- och blackjackbord. Massor med spelare, nästan alla män och många i uniform, spelade medan de rökte, drack och skrek. Cocktailservitriser kilade omkring och försökte hålla jämna steg med efterfrågan. Och det var bara en tisdagskväll.

Jesse undvek förståndigt nog roulett- och tärningsborden, som han visste var riggade. Det var välkänt att det enda hederliga hasardspelet i hela staden var blackjack. Han letade rätt på en tom pall vid ett välbesökt tjugofemcentsbord och

tog fram två dollarsedlar, hans gräns. En timme senare var han uppe i två dollar och femtio cent, och han hade ännu inte sett skymten av Felix.

Klockan elva ringde han sin bror och övertalade honom att skjutsa honom hem.

* * *

Följande år, 1955, började Jesse gå kvällskurser på Loyola Law School i New Orleans. Ända sedan middagen med Felix hade han blivit besatt av tanken på att bli advokat, och han pratade knappt om något annat, åtminstone med Agnes. Till sist tröttade hon på att ha samma samtal om och om igen och lade sina invändningar åt sidan. Med fyra små barn var det inte att tänka på att arbeta som sjuksköterska, inte ens deltid, men hon skulle ge honom sitt stöd, och tillsammans skulle de få det att fungera. Båda avskydde tanken på att sätta sig i skuld, men när hans pappa erbjöd honom ett lån på tvåtusen dollar hade de inget annat val än att anta erbjudandet.

På tisdagar, efter sista lektionen, skyndade sig Jesse till New Orleans, en bilfärd på två timmar, och brukade komma omkring en kvart försenad till föreläsningen som började klockan sex på kvällen. Föreläsarna hade förståelse för studenterna och de krav som ställdes på dem som arbetade heltid på annan ort. De gick juristlinjen, men de gick kvällskurser och fick slita hårt med studierna, så de flesta bestämmelser var någorlunda flexibla. Under fyra timmar, fördelade på två kurser, förde Jesse mängder med anteckningar och deltog i diskussioner. När det var möjligt läste han också in den kommande kurslitteraturen. Han sög i sig juridiken och njöt av dess utmaningar. Sent på kvällen, när den andra kursen närmade sig sitt slut, var han ofta den ende student som fortfarande var klarvaken och angelägen om att diskutera med föreläsaren. Prick klockan tio i nio lämnade han föreläsningssalen och rusade iväg till bilen

för att köra hem. Vid midnatt väntade Agnes alltid med en uppvärmd middag och frågor om föreläsningarna.

Han sov sällan mer än fem timmar per natt och vaknade före gryningen för att hinna förbereda sina egna historielektioner eller betygsätta uppsatser.

På torsdagskvällarna gav han sig iväg igen till New Orleans för ytterligare två föreläsningar. Han missade aldrig någon, inte heller var han borta en enda dag från jobbet eller missade en enda högmässa eller släktmiddag. Medan barnen växte upp hade han alltid tid över åt att leka med dem på bakgården eller ta med dem till stranden. Agnes hittade honom ofta liggande på soffan vid midnatt, fullkomligt utmattad, med en tjock kursbok uppslagen på bröstet. Sent en kväll, när han hade klarat sig igenom första året med stjärnbetyg, korkade de upp en flaska billig champagne och firade. Sedan slocknade de. En god sak som utmattningen förde med sig var att de inte orkade ligga med varandra. Fyra ungar var tillräckligt.

Efterhand som studierna fortlöpte och det blev allt tydligare för släktingar och vänner att han inte jagade en galen dröm började ett visst mått av stolthet smyga sig in i hans värld. Han skulle bli den förste advokaten från The Point, den förste av barnen och barnbarnen till alla de invandrare som hade arbetat och gjort uppoffringar i det nya landet. Det gick rykten om att han skulle ge sig av därifrån och rykten om att han skulle stanna kvar. Skulle han börja arbeta på en fin advokatbyrå i Biloxi, eller skulle han öppna eget på The Point och hjälpa de sina? Stämde det att han ville arbeta för en storbyrå i New Orleans?

Men de nyfikna höll sina frågor för sig själva. Jesse själv hörde aldrig ryktena. Han var alltför upptagen för att hinna oroa sig för grannarna. Han hade inga planer på att lämna Golfkusten, och han försökte träffa varenda advokat i staden. Han brukade hänga i rättssalarna och blev bekant med domarna och deras protokollförare.

Efter att ha kämpat sig igenom fyra års mödosamma kvällskurser och gått miste om otaliga timmars sömn gick Jesse Rudy ut Loyola Law School med högsta betyg, avlade advokatexamen vid advokatsamfundet i Mississippi och fick plats som anställd advokat vid en tremannabyrå på Howard Avenue i centrala Biloxi. Ingångslönen låg på samma nivå som den han hade haft som historielärare, men där fanns också den lockande bonusen. I slutet av året räknade byrån samman inkomsterna och belönade varje advokat med en bonus baserad på antalet arbetade timmar och på hur många nya klienter som denne hade skaffat. Jesse, som var mager och hungrig, började genast sin karriär med att stämpla in klockan fem varje morgon.

Till en början innebar en juristexamen inte särskilt mycket i reda pengar, men det hade å andra sidan större betydelse för direktören för hypoteksbanken. Denne var väl förtrogen med advokatbyrån och hade höga tankar om delägarna. Han godkände Jesses låneansökan, och familjen kunde flytta in i en fyrarumsbostad i västra Biloxi.

Som traktens förste advokat av kroatisk härkomst övervämmades Jesse genast med de sinas juridiska vardagsproblem. Han kunde inte säga nej, så han ägnade timtal åt att upprätta billiga testamenten, avtal och andra handlingar. Han blev aldrig uttråkad av detta, och han visade in sina klienter i det eleganta kontorsrummet som om de vore miljonärer. På The Point blev Jesse Rudys framgång en källa till många stolta berättelser.

Inför hans första stora mål bad en av delägarna honom att undersöka flera frågor gällande en affärsöverenskommelse som hade slutat illa. Ägaren till Truck Stop hade muntligen gått med på att sälja sin rörelse till ett syndikat som hade en lokal skojare vid namn Snead som frontman. Det fanns dessutom ett skriftligt avtal för fastigheten och ett eller två hyresavtal. Parterna hade förhandlat i ett år utan juridiskt

bistånd, och föga förvånande rådde det följaktligen förvirring och hade uppstått spänningar. Alla var arga och redo att väcka talan. Truck Stops ägare hade till och med blivit hotad med rejäl misshandel.

Syndikatets ägare föredrog att dölja sig bakom Snead och förbli anonyma, men efterhand som lagren skalades bort blev det så småningom känt, åtminstone för advokaterna, att huvudinvesteraren inte var någon mindre än Lance Malco.

KAPITEL 5

Priskriget hade börjat på en bordell. En småhandlare vid namn Cleveland hade köpt den gamla klubben Foxy's på The Strip. Han byggde till en billig flygel för hasardspel och en lite elegantare för sina prostituerade. Det fanns visserligen inget fast pris för att få njuta av en flicka i en halvtimme, men den allmänt accepterade taxan, som ägarna i tysthet hade enats om, var tjugo dollar. På Foxy's betalade man halva det priset, och nyheten spred sig som en löpeld bland soldaterna på Keesler. Och eftersom soldaterna var törstiga både före och efteråt fick de även rabatt på billigt fatöl. Stället var jämt fullsatt, och det fanns aldrig tillräckligt med parkeringsplatser.

För att överleva sänkte även några av de andra billigare klubbarna sina priser. Sedan började ägarna stjäla flickor från konkurrerande klubbar. Biloxis osedlighetsekonomi, som ständigt befann sig i en skör jämvikt, vändes upp och ner. I ett försök att återställa ordningen tittade några hårdingar in på Foxy's sent en kväll och gav en bartender på käften, misshandlade två utkastare och lämnade kvar en varning om att det inte gick för sig att sälja sex och sprit till "underpris". Misshandeln visade sig vara smittsam, och en våldsvåg svepte genom The Strip. Ett överfall bakom ett ställe ledde till vedergällning på ett annat. Ägarna klagade för polisen, som lyssnade men utan att vara alltför bekymrade. Det hade ännu inte begåtts något mord, och, ja, grabbar är grabbar. Några slagsmål var väl inte så farligt? Låt skurkarna sköta om sina marknader själva.

Mitt i tumultet, som fortsatte att rasa i över ett år, kom ett nyblivet stjärnskott in i bilden. Han hette Nevin Noll, en

tjugoårig rekryt som hade gått in vid flygvapnet för att komma bort från något trassel hemma i östra Kentucky. Han kom från en färgstark släkt av hembrännare och laglösa och hade uppfostrats till att se med ogillande på rättvisan. Inte en enda av hans manliga släktingar hade prövat på hederligt arbete under flera decennier. Men den unge Nevin drömde om att ge sig av och föra en mer glamorös tillvaro som berömd gangster. Han gav sig av fortare än väntat och med stor brådska.

Han lämnade efter sig minst två gravida flickor med vredgade fäder samt en efterlysning för den svåra misshandel som han hade utsatt en ledig vicesheriff för. Slagsmål var hans andra natur – han måttade hellre knytnävsslag än han drack kallt öl. Han var en och åttiofem lång, bredbröstad och stark som en oxe, och han var märkligt snabb och effektiv med nävarna. Efter sex veckors grundutbildning på Keesler hade han redan hunnit med att knäcka två käkben, slå ut otaliga tänder och få en grabb att hamna på sjukan med hjärnskakning.

Ett slagsmål till skulle sluta med avsked utan vitsord för Nevin.

Det dröjde inte länge. En lördagskväll spelade han tärning på Red Velvet tillsammans med några polare när det utbröt ett gräl om ett par tvivelaktiga tärningar. En ilsken spelare påstod att de var falska och sträckte sig efter sina marker. Croupieren med krattan var snabbare. En annan croupier knuffade till spelaren, som hade druckit och tydligen inte var överdrivet förtjust i att bli knuffad. Nevin hade just gjort ett kast och förlorat, och även han var misstänksam mot bordet. Eftersom så många gäster var soldater och benägna att dricka hade Red Velvet gott om utkastare som ständigt höll ögonen på grabbarna i uniform. Ingenting gjorde Nevin så upprymd som knutna nävar, och han kastade sig in i bråket med liv och lust. När en croupier knuffade undan honom svarade han med att knocka denne med en vänsterkrok på hakan. Inom ett ögonblick hade två vakter gett sig på Nevin, och båda hade

fått näsan tillplattad innan de ens hann måtta ett slag. Kroppar för åt alla håll, och Nevin ville ha mer. Hans båda kamrater från basen drog sig undan och såg på med beundran. De hade sett det förr. Fullvuxna karlar, oavsett storlek, förvandlades till sandsäckar när de kom för nära mr Noll.

Croupieren med krattan hoppade över bordet och klippte till Nevin tvärsöver ryggen men utan att åstadkomma någon skada. Nevin slog till mannen fyra gånger i ansiktet, och vartenda slag fick det att blöda.

Allt spelande upphörde medan en skara samlades runt träningsbordet. Mitt i högen av slagna och blodiga män stod Nevin och stirrade vilt omkring sig medan han upprepade: ”Kom igen då, kom igen då. Vem nu?” Ingen rörde sig åt hans håll.

Det hela tog slut utan ytterligare blodspillan när två säkerhetsvakter med hagelgevär dök upp. Nevin log och höjde händerna. Han hade vunnit striden men förlorat slaget. När han hade handfångslet på sig sparkade vakterna undan benen på honom och släpade iväg honom. Ännu en natt i häktet.

Tidigt på söndagsmorgonen kallade Lance Malco och hans säkerhetschef till sig de båda croupiererna och de båda utkastarna, av vilka ingen hade någon större lust att prata, och gick igenom slagsmålet. Den ene croupierens haka var fruktansvärt svullen. Croupieren med krattan hade hela ansiktet fullt av skador – ett jack i vartdera ögonbrynet, ett sår på näsryggen, plus en spräckt underläpp. Båda utkastarna höll en ispåse mot näsan och såg allting suddigt genom sina svullna ögon.

”Just en fin samling”, sa Lance föraktfullt. ”Och en enda man lyckades åstadkomma allt det här?”

Han lät var och en skildra vad som hade hänt. Alla fyra uttryckte motvilligt förundran över hur fort de hade blivit nedslagna.

”Han måste vara boxare eller något sådant”, sa en av utkastarna. ”Slå kan han i alla fall, den jäveln”, sa den andre.

”Det behöver du inte tala om för mig”, sa Lance med ett skratt. ”Det ser jag i ansiktet på dig.”

Han gav dem inte sparken. I stället begav han sig till rätts-salen och såg Nevin Noll inställa sig inför domaren och neka till alla åtalpunkter om misshandel. Hans advokat, som var utsedd av rätten, förklarade att hans klient föregående dag redan hade fått avsked från Keesler och nu skulle återvända till Kentucky. Borde inte det räcka som straff?

Noll frigavs mot en låg borgenssumma och beordrades inställa sig igen om två dagar. Lance haffade advokaten och frågade om han fick byta några ord med dennes klient. Han sa att han kunde tänka sig att dra tillbaka anklagelserna om de kunde träffa en uppgörelse. Lance hade näsa för begåvning, oavsett om det rörde sig om flinka croupierer, söta unga flickor eller våldsamma män. Han värvade de bästa och betalade dem bra.

För Nevin Noll var det ett mirakel. Han kunde glömma det militära, glömma att resa hem till Kentucky och i stället få ett riktigt drömjobb – att jobba för en gangsterboss, ta hand om säkerheten, hänga på barer och bordeller och emellanåt slå in en eller annan skalle. Nevin Noll blev genast den mest lojale man som Lance Malco någonsin skulle komma att anställa.

Bossen, som Malco nu kallades, degraderade utkastarna med knäckta näsor och satte dem på en lastbil som hämtade sprit från en båt. Noll flyttades in i ”direktionssviten” på Red Velvet, kontoret en trappa upp, och började lära sig branschen.

Cleveland, Foxy’s ägare, hade stått emot otaliga hotelser och sålde fortfarande sex till reapris. Något måste göras, och Lance såg ett tillfälle att ge prov på verkligt ledarskap. Han och hans grabbar utarbetade en enkel anfallsplan, som skulle få Nevin Noll att stiga till nya höjder, eller döda honom.

Klockan fem en fredagseftermiddag i början av mars 1961 fick Bossen av en utkiksman reda på att Cleveland just hade parkerat sin nya Cadillac på den vanliga platsen bakom Foxy’s.

Tio minuter senare kom Nevin Noll in, gick fram till bardisken och beställde en drink. Cocktailbaren var praktiskt taget tom, men i ett hörn höll ett band på att ställa upp sina instrument och man höll på att förbereda sig på ännu en livlig kväll. Det fanns inte många vakter, men det skulle komma att ändra sig inom en timme eller så.

Noll frågade bartendern om mr Cleveland var där och sa att han ville byta några ord med honom.

Bartendern rynkade pannan, fortsatte att torka ölsejdeln han hade i handen och sa: "Vet inte. Vem frågar?"

"Ja, det gör jag. Mr Malco skickade hit mig. Du känner väl till mr Lance Malco?"

"Aldrig hört talas om honom."

"Nej, det är klart du inte har. Du känner väl inte till något överhuvudtaget." Noll gled av pallen och begav sig mot ändan av bardisken.

"Hallå där, din jävel!" sa bartendern. "Vart fan tror du att du är på väg?"

"Jag ska träffa mr Cleveland. Jag vet att han gömmer sig där inne någonstans."

Bartendern var ingen liten karl, och han hade avstyrt sin beskärda del av slagsmål. "Sakta i backarna, grabben", sa han och grep tag i Nolls vänsterarm – ett stort misstag. Noll snurrade runt och måttade en rejäl höger mot bartenderns vänsterkäke som fick denne att stupa som en klubbad oxe och förlora medvetandet. En gorilla i svart cowboyhatt dök upp ur skuggan och rusade på Noll, som slet åt sig en ölsejdel från bardisken och klippte till honom över örat. När båda nu låg utslagna på golvet tittade sig Noll omkring. Två män vid ett bord stirrade vantroget på honom. Bandmedlemmarna stod som förlamade utan att riktigt veta vad de skulle göra, om de nu borde göra något överhuvudtaget. Noll nickade åt dem och försvann sedan genom svängdörrarna. Det var mörkt i korridoren, och köket låg längre fram. En före detta barten-

der hade berättat för Malco att Cleveland's kontor låg bakom en blå dörr i slutet av den smala korridoren. Noll sparkade in dörren och tillkännagav sin ankomst med orden: "Tjena, Cleveland, har du tid att byta några ord?"

En tjockis i kavaj och slips for upp från stolen han satt på. Han kom aldrig längre, för Noll klubbade ner honom med tre snabba knytnävsslag i ansiktet. Han sjönk stönande ihop på golvet. Cleveland, som hade talat i telefon, satt bakom skrivbordet och höll luren i luften. Under en eller ett par sekunder var han alldeles för häpen för att reagera. Han släppte luren och sträckte ut handen för att dra ut en skrivbordslåda, men det var för sent. Noll kastade sig över skrivbordet och gav honom en hård smäll i ansiktet som fick honom att ramla av stolen. Syftet var att ge honom en rejäl omgång men utan att ha ihjäl honom. Bossen ville ha Cleveland kvar i livet, åtminstone tills vidare. Med bara nävarna knäckte Noll båda käkbenen, spräckte läpparna, slog ut några tänder, murade igen ögonen, sargade kinder och panna samt skilde näsbenet från hjärnskålshålan. När tjockisen gav ifrån sig ytterligare några ljud tog Noll ett tungt askfat och drämde till honom i bakhuvudet.

En liten sidodörr öppnades och en platinablond kvinna på runt trettio år visade sig i dörröppningen och skrek nästan högt när hon fick se blodbadet. Hon täckte munnen med båda händerna och såg skräckslaget på Noll. Han tog snabbt fram en pistol ur bakfickan och nickade åt en stol. "Sätt dig och håll käft!" morrade han. Hon tog några steg bakåt och satte sig ner, fortfarande oförmögen att ge ifrån sig ett enda ljud. Ur byxfickan tog Noll fram ett tjugo centimeter långt rör – en ljuddämpare – och skruvade fast den på pistolpipan. Han sköt ett skott i taket, och kvinnan skrek till. Han sköt ytterligare ett skott, den här gången i väggen en meter ovanför huvudet på henne och sa: "Hör nu på, för fan!"

Hon var alldeles för skräckslagen för att reagera. Han sköt

ytterligare ett skott i väggen, samma dova ljud.

Han ställde sig framför henne, riktade pistolen mot henne och sa: ”Säg åt Cleveland att han har sju dagar på sig att stänga stället. Uppfattat?”

Hon lyckades nicka. *Ja*.

”Jag kommer tillbaka om sju dagar. Om han är kvar här kommer han att råka riktigt illa ut.” Han skruvade av ljuddämparen, kastade den i knäet på henne som en souvenir och stoppade in pistolen under bältet. Han lämnade kontoret, smet in i köket och gav sig av via en bakdörr.

* * *

Priskriget var över.

Cleveland låg tre veckor i respirator på sjukhus med maskor med rör och slangar. Hjärnan svullnade upp då och då, och läkarna försatte honom i den ena koman efter det andra. Hans platinablonda flickvän, som fruktade en ny påhälsning av Noll, stängde Foxy's i väntan på order från Cleveland. När han äntligen skrevs ut från sjukhuset kunde han inte gå utan rullades ut i rullstol. Han var visserligen hjärnskadad, men han var ändå förnuftig nog att inse att hans högtflygande vågstycke på The Strip hade nått vägs ände.

Eftersom Nevin Noll var ny i trakten var det ingen som kände igen honom, och det var därför omöjligt att identifiera honom. Men hans enmansöverfall på Foxy's blev genast mytomspunnet och lämnade inga tvivel om att Lance Malco verkligen var Bossen med stort B.

En bank begärde utmätning av Foxy's, och man spikade upp masonitskivor över dörrar och fönster. Baren förblev igenbommad i ett halvår innan den sedan såldes till ett bolag i New Orleans som kontrollerades av Lance Malco.

När Malco nu hade fyra klubbar under tummen kontrollerade han den största andelen osedlighetsverksamhet längs

hela Golfkusten. Pengarna strömmade in, och han delade dem med sin liga och med inflytelserika politiker. Han trodde på att spendera pengar för att tillgodose gästernas önskemål, och han erbjöd bättre sprit, flickor och hasardspel än någon annan öster om Mississippifloden.

Konkurrensen var ett ständigt problem. Framgång gav upphov till efterapningar, och det fanns en ändlös kö av skojare som försökte skaffa sig ett fotfäste. Somliga tvingade han att stänga genom att pressa sheriffen. Andra var mer uthålliga och bjöd motstånd. Det fanns ett ständigt hot om våld, och hotet omsattes ofta i handling.

Familjen Malco lämnade The Point och flyttade in i ett nytt fint hus norr om Biloxi. De bodde med grindar och vakter, och Bossen begav sig sällan någonstans utan att ha Nevin Noll vid sin sida.